

VENDIM
Nr.15, datë 25.5.2006

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Gjergj Sauli	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Alfred Karamuço	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Kristofor Peçi	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Vjollca Meçaj	Anëtare e “ “

me sekretare Arbenka Lalica, në datat 28.02.2006 dhe 27.03.2006, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen me nr.18 Akti që i përket:

KËRKUES: NURIE NEOTOLEMI (KOCULI), përfaqësuar nga avokat Fatmir Gjika, me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

LUAN E ZIJA MALAJ, përfaqësuar nga avokat Vangjel Kosta, me prokurë.

KAstriot MALAJ

SHPËTIM, EVELINA E BUKURIE KACULI, në mungesë.

KOMISIONI I KTHIMIT DHE KOMPENSIMIT TË PRONAVE, DEGA VLORE, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi si antikushtetues i vendimit nr.96, datë 21.01.2004 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

Kërkuesja, për shfuqizimin si antikushtetues të vendimit të lartpërmendur, ka parashtruar si shkak mosvënien në dijeni për rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë dhe datën e shqyrtimit të tij.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Vjollca Meçaj, përfaqësuesin e kërkueses që u shpreh për pranimin e kërkesës, përfaqësuesit e subjekteve të interesuara që kërkuan rrëzimin e kërkesës dhe bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

Gjykata e Rrethit Vlorë, me vendimin nr.980, datë 21.04.1995, ka vendosur detyrimin e të paditurve të njohin bashkëpronarë paditësit mbi dy godina dykatëshe, me përbërje dhomash dhe kufij të përcaktuar saktë në atë vendim, si dhe rrëzimin e padisë përse i përket ndërtesës së emërtuar “Vila nr.3”.

Vendimi, pasi ka marrë formë të prerë, është rishqyrtuar mbi bazën e kërkesës së të paditurve. Pas rishqyrtimit, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr.113, datë 29.01.2002, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr.980, datë 24.01.1995 të Gjykatës së Rrethit Vlorë. Gjykata e Apelit Vlorë e ka ndryshuar këtë vendim dhe e ka rrëzuar padinë si të pabazuar. Ndërsa Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr.96, datë 08.01.2004, ka prishur vendimin e Gjykatës së Apelit Vlorë dhe ka lënë në fuqi vendimin nr.113, datë 29.01.2002 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë.

Kërkuesja Nurie Neotolemi (Koculi), duke iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese, ka pretenduar vetëm antikushtetutshmërinë e vendimit nr.96, datë 08.01.2004 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë. Ajo parashtron se antikushtetutshmëria qëndron në faktin se asaj nuk i është komunikuar rekursi i

paraqitur në gjykatë nga pala paditëse, si dhe data e shqyrtimit të tij, duke i mohuar në këtë mënyrë të drejtën e pjesëmarrjes në një proces gjyqësor ku ishte palë. Ajo pretendon se, si pasojë, janë shkelur standardet kushtetuese që kanë të bëjnë me procesin e rregullt ligjor, të parashikuar nga neni 42 i Kushtetutës.

Gjykata Kushtetuese vlerëson se parimi që lidhet me detyrimin e palës për të provuar pretendimet e ngritura gjatë një procesi gjyqësor civil (barra e provës)¹, e ndjek palën edhe përpara Gjykatës Kushtetuese, kur ajo parashtron pretendimet e saj lidhur me standardet kushtetuese të gjykimit të zhvilluar nga gjykatat e zakonshme.

Duke e vlerësuar kërkesën nga kjo pikëpamje, konstatohet se kërkesja Nurie Neotolemi (Koculi) nuk arriti ta provojë pretendimin e saj gjatë shqyrtimit të çështjes në seancën e zhvilluar në Gjykatën Kushtetuese, ndonëse ligjërisht e mbartëte këtë detyrim. Për pasojë, kjo Gjykatë nuk mundi të vërtetojë se kërkesja nuk kishte pasur dijeni për paraqitjen e rekursit nga pala tjetër kundërshtarë, prandaj kërkesa duhet rrëzuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 72 e 77 të ligjit nr.8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi me botimin në Fletoren Zyrtare.

MENDIMI I PAKICËS

Jam kundër mendimit të shumicës që ka vendosur rrëzimin e kërkesës së kërkujes.

Kërkesja Nurie Neotolemi (Koculi) në kërkesën drejtuar Gjykatës Kushtetuese dhe në seancë ka pretenduar se i është mohuar e drejta e mbrojtjes pranë Gjykatës së Lartë, nuk ka pasur dijeni për datën e shqyrtimit të çështjes, sepse nuk i është komunikuar rekursi i ushtruar nga subjektet e interesuara para Gjykatës së Lartë. Këtë pretendim e ka lidhur me faktin se nuk ka marrë kopjen e rekursit dhe as dijeni për të, prandaj nuk ka pasur mundësi për të ndjekur gjykimin e çështjes pranë Gjykatës së Lartë.

Rekursi është ushtruar nga pala që nuk ka fituar gjatë gjykimit dhe ka pasur interesa të kundërta me kërkujesen.

Sipas dispozitave të Kodit të Procedurës Civile, njoftimi i rekursit të bërë kundër vendimit të Gjykatës së shkallës së parë dhe të apelit është detyrim ligjor i gjykatës. Neni 472 i Kodit të Procedurës Civile, që e njeh rekursin si mjet ankimi, nënkupton detyrimin e gjykatës për të zbatuar urdhërimet e nenit 447 të saj, sipas të cilit, ankimi u njoftohet palëve sipas rregullave të parashikuara në nenet 130 e 130 të këtij Kodi. Këto të fundit, përcaktojnë rregullat rigoroze që e detyrojnë gjykatën për të përmbushur këtë detyrim ligjor duke ia dorëzuar një kopje të tij personit që përcaktohet si marrës ose duke e bërë atë në vendbanimin ose në vendqëndrimin e tij. Për çështjen në shqyrtim, gjykata nuk e ka përmbushur këtë detyrim ligjor që është i lidhur me një standard kushtetues, me të drejtën e mbrojtjes. Kjo shkelje e ligjit ka ndikuar në preken e të drejtave të palëve që s’kanë qenë të pranishëm, sepse nuk u është dhënë mundësia që të realizojnë këtë të drejtë.

Gjatë gjykimit të çështjes është provuar se kërkujeses nuk i është komunikuar rekursi i paraqitur para Gjykatës së Lartë e, si rrjedhojë e kësaj, ajo nuk ka pasur dijeni për datën e gjykimit të çështjes e as nuk ka pasur mundësi të mbrohet. Veç kësaj, gjykimi i çështjes në atë gjykatë është zhvilluar në mungesë të kërkujeses pa u verifikuar nëse kërkujesja ka marrë kopjen e rekursit të

¹ Neni 12 i Kodit të Procedurës Civile “Pala që pretendon një të drejtë, ka detyrim që, në përputhje me ligjin, të provojë faktet mbi të cilat bazon pretendimin e saj”.

paraqitur nga subjekti i interesuar.

Pavarësisht nga sa ka rezultuar, shumica ka rrëzuar kërkesën e saj duke arsyetuar se ajo nuk ka vërtetuar pretendimin e saj kryesor që lidhet me moskomunikimin e rekursit. Ky qëndrim mendoj se është i gabuar. Në rastin konkret, në aktet gjyqësore nuk ka pasur asnjë provë që të vërtetonte të kundërtën e asaj që ka pretenduar ajo. Sipas kërkesave të ligjit dhe praktikës gjyqësore, prova që vërteton nëse është komunikuar ankimi është njoftimi që bën gjykata, një kopje e të cilit bashkëngjitet në aktet gjyqësore. Ky akt mungon dhe veç kësaj me asnjë provë tjetër nuk është provuar e kundërta e këtij pretendimi.

Për këtë problem, Gjykata Kushtetuese ka krijuar një praktikë të konsoliduar, dhe ka pranuar se mosnjoftimi i rekursit dhe si rrjedhojë e tij, mospasja dijeni për gjykimin në Gjykatën e Lartë e mosrealizimi i mbrojtjes për këtë shkak, e bëjnë procesin gjyqësor të parregullt në aspektin kushtetues. Arsyetimi i shumicës që rrëzon kërkesën e kërkuës duke iu referuar nenit 12 të Kodit të Procedurës Civile më duket i gabuar. Përmbajtja e kësaj dispozite ka të bëjë me barën e provës si një detyrim për palën që pretendon një të drejtë në lidhje me thelbin e kërkesës që kërkon gjatë gjykimit e si e tillë ajo nuk ka asnjë analogji me detyrimet ligjore që ka gjykata për të zhvilluar një proces të rregullt për të cilin duhet të përmbushë shumë detyrime ligjore.

Në këto rrethana, Gjykata Kushtetuese duhej të pranonte kërkesën dhe të shpallte si të papajtueshëm me Kushtetutën vendimin që është bërë objekt kontrolli.

ANËTAR
F. Abdiu